

Sygn. akt III KO 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

w sprawie A. W.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt III KO 13/19

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem łącznym z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt IV K [...], połączył orzeczone wobec skazanego A. W. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył na ich podstawie karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. W wyroku tym zamieszczono również rozstrzygnięcia o częściowym umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez obrońcę skazanego A. W. „w części dotyczącej wymiaru kary łącznej”, w której wniesiono o orzeczenie względem skazanego kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Po rozpoznaniu środka odwoławczego Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymał zaskarżony wyrok łączny w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego. Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt III KK 287/14 Sąd Najwyższy pozostawił nadzwyczajny środek zaskarżenia bez rozpoznania „albowiem w apelacji nie zaskarżono rozstrzygnięcia w tej części wyroku sądu I instancji, która obecnie jest ujęta jako zakres kasacji co oznacza, że nie było apelacji od tej części wyroku, którą skarży się obecnie w kasacji”.

Skazany A. W. pismami z dnia 18 października 2016 r. i 2 listopada 2016 r. wniósł o wznowienie postępowania dotyczącego wyroku łącznego wydanego przez Sąd Okręgowy w G. w sprawie o sygn. akt IV K [...] wskazując, że na skutek wadliwego zaskarżenia tego orzeczenia przez obrońcę z urzędu został pozbawiony możliwości wywiedzenia kasacji. Osobnym wnioskiem, datowanym na dzień 18 października 2016 r., skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 3,4 i 15 akt III KO 90/16). Obrońca z urzędu wyznaczona zgodnie z wnioskiem skazanego w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub wydania opinii o braku podstaw do wystąpienia z tym środkiem zaskarżenia, w toku postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą III KO 90/16, wydała opinię z dnia 27 stycznia 2017 r., w której stwierdziła brak podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania (k. 40 – 44 akt sprawy III KO 90/16).

Skazany został poinformowany o treści stanowiska obrońcy i wezwany do uzupełnienia braków wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Skazany we wskazanym terminie przedmiotowego braku nie uzupełnił i w konsekwencji zarządzeniem z dnia 1 marca 2017 r. Przewodniczący III Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku. Od powyższego zarządzenia skazany nie wywiódł zażalenia.

Pismami z dnia 8 października 2018 r. i 26 listopada 2018 r. skazany kolejny raz wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania „od wyroku łącznego, sygn. akt IV K [...]”. W piśmie z dnia 8 października 2018 r. jako podstawę wznowienia skazany wskazał bliżej nieokreśloną ustawę amnestyjną, a w piśmie z dnia 26 listopada 2018 r. powołał się na fakt, że obrońca z urzędu, z której pomocy korzystał w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego działała na jego niekorzyść, a to z uwagi na fakt, że na skutek niezaskarżenia przez nią wyroku łącznego apelacją został pozbawiony możliwości wniesienia kasacji. Odrębnym pismem, sporządzonym w dniu 26 listopada 2018 r. skarżący zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt III KO 13/19, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że podstawą uznania tego wniosku za oczywiście bezzasadny jest fakt, że opiera się on na tej samej okoliczności, która była badana w toku postępowania w sprawie o sygn. akt III KO 90/16.

Od powyższego postanowienia skazany wywiódł zażalenie, w którym kolejny raz eksponował fakt wadliwego wykonywania obowiązków przez obrońcę z urzędu, z której pomocy korzystał w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego (sygn. akt IV K [...]) toczącego się przed Sądem Okręgowym w G..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. W okolicznościach przedmiotowej sprawy stanowisko Sądu Najwyższego, odmawiające przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności, było zdecydowanie trafne. W pismach z dnia 8 października 2018 r. i 26 listopada 2018 r. poza eksponowaną i badaną już wcześniej okolicznością związaną z niewłaściwą reprezentacją w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, skazany nie podał jakichkolwiek innych faktów, które mogłyby choćby sugerować, że w przedmiotowym postępowaniu zaktualizowała się którakolwiek ze wskazanych w kodeksie postępowania karnego przesłanek wznowieniowych. W zaistniałym układzie procesowym kwestia prawidłowości realizacji przez obrońcę obowiązków w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego

również nie mogła być uznana za skuteczną podstawę wznowieniową. Przypomnieć bowiem należy, że w opinii wydanej w postępowaniu III KO 90/13 wyznaczony obrońca z urzędu uznał, że wskazana okoliczność nie może być podstawą do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, a skazany wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego braków tych nie uzupełnił, co skutkowało pozostawieniem wniosku bez rozpoznania. Podkreślenia przy tym wymaga, że zgodnie z poglądem utrwalonym w judykaturze niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu w postępowaniu wznowieniowym z oczekiwaniami bądź poglądami skazanego nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez stronę oczekiwanego przez nią efektu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2015 r., V KZ 50/15, LEX nr 1964190). Uznanie zatem, że skazany odwołując się wyłącznie do okoliczności, które już wcześniej zostały ocenione przez obrońcę z urzędu jako niedające podstaw do wznowienia postępowania może skutecznie domagać się wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania opartego na tych samych, już raz negatywnie ocenionych przez fachowego przedstawiciela procesowych okolicznościach, byłoby ewidentnym złamaniem wskazanej wyżej reguły.

W tym stanie rzeczy, zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego jako trafne należało utrzymać w mocy.